

τῆς ὁσφρήσεως ἀνάλογος τῇ μουσικῇ ἀρμονίᾳ. Καὶ πράγματι ἔξεδηλώθη ἥδη ὑπὸ πολλῶν ἡ γνώμη ὅτι αἱ μὲν εὑρίσκουσιν εἶναι (ὁσφρητικαὶ) ἀρμονίαι (συμφωνίαι) αἱ δὲ δυσαρμονίαι τοινάκτιον δυσαρμονίαι (διαφωνίαι).

Μεθ' ὅμως τὰς εὐφύεστάτας ταῦτας πρὸς ἔξηγησιν δοκιμάς, ὑπάρχουσιν εἰσέτι πολλὰ τὰ αἰνιγματωδὴ καὶ ἀνεξήγητα ἐν τῇ αἰσθήσει τῆς ὁσφρήσεως. Εἰς τὰ ἀνεξήγητα ταῦτα αἰνιγματαὶ ἀνήκουσι καὶ αἱ καταλειπόμεναι ὄσμαι, τοῦτ' ἔστιν αἱ ὡς ἐπὶ τῷ πλεῖστον δυσάρεστοι ἐκεῖναι ὄσμαι, αἴτινες καὶ μετὰ τὴν ἀφ' ἡμῶν ἀπομάκρυνσιν τῆς δύσουσης ὅλης ἐπὶ μακρὸν ἔτι χρόνον ἐν ἡμῖν ἀπομένουσιν. Ή εξηγησίς τοῦ φαινομένου τούτου διὰ τῆς παραδοχῆς, ὅτι πράγματι καταλείπονται ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ῥίνῃ ἀπείρως σμικραὶ ποσότητες τῆς δυσάρδους οὐσίας, εἶναι λίαν ἀπίθανος, πολλῷ δὲ πιθανώτερον φαίνεται, ὅτι τὸ εῖδος τοῦτο τῶν ἀπομενουσῶν ὄσμῶν γεννᾶται διὰ τῆς ἀναμνήσεως. Διὰ τῆς τελευταίας ταῦτης παραδοχῆς ἡδύνατο συγχρόνως νὰ ἔξηγηθῇ ἡ μυστηριώδης ἀρχὴ καὶ γένεσις τῶν ὄσμῶν ἐκείνων, ὡς ἀντιλαμβανόμεθα οὐχὶ σπανίως ἐν ὄντειρω.

Πάντα δὲ τὰ πολυπλοκώτατα ταῦτα φαινόμενα, ὡς τὴν περιγραφὴν καὶ ἔξηγησιν, ἐπειράδημεν ἐνταῦθα νὰ δώσωμεν, σύντελοινται ἐν βραχυτάτῳ σχετικῷ χρονικῷ διαστήματι. Διὰ νεωτάτων πειραμάτων κατεμετρήθη μετὰ καταπληκτικῆς ὅντως ἀκριβείας ὁ χρόνος ὅστις ἀπαιτεῖται πρὸς μεταβίβασιν τοῦ διὰ τῆς ὄσμῆς ἐρεθισμοῦ τῶν ὁσφραντικῶν: νεύρων μέχρι τοῦ ἐγκεφάλου, ἐν ἀλλαῖς λέξεσσ, τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπενεργείας τῆς ὄσμῆς

μέχρι τῆς ἀντιλήψεως αὐτῆς ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ. Εὑρέθη δὲ ὅτι τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα εἶναι διάφορον διὰ τὰς διαφόρους ὁσφραντάς οὐσίας, π. χ. διὰ ἔλαιον καρυοφύλλων εἶναι $\frac{1}{1000}$ τοῦ δευτερολέπτου, διὲ ἀμμωνιακὸν $\frac{378}{1000}$ δευτερολ. κ. τ. λ. Ὡσαύτως ὑπελογίσθη, ἐπὶ πόσον χρόνον πρέπει νὰ διαρκῇ ὁ διὰ τῆς ὄσμῆς ἐρεθισμὸς ὅπως ἐπέλθῃ παντελῆς ἀναισθησία τῆς ὁσφρήσεως, εὑρέθη δὲ ὅτι ὁ χρόνος οὗτος εἶναι διὰ τὸ ἀμμωνιακόν 5 πρωτόλεπτα τῆς ὥρας, διὲ ἰωδίον 4, διὰ Kumarin 1 πρωτόλεπτον. Μέχρις οὖς δὲ ἐπανέλθῃ ἡ προτέρα εὐαισθησία, ἀπαιτεῖται τουλάχιστον 1 πρωτόλεπτον. Όμοίως ὑπελογίσθη τὸ ἐλάχιστον ποσόν τῆς ὁσφραντῆς ὅλης, ὅπερ δυνάμεθα εἰσέτι νὰ ὁσφρανθῶμεν· εὑρέθη δὲ ὅτι τοῦ βρωμίου π. χ. ἀπαιτεῖται τούλαχιστον $\frac{1}{10000}$ τοῦ χιλιοστοῦ τοῦ γραμμαρίου, ὅπως ἀντιληφθῶμεν τῆς ὄσμῆς αὐτοῦ. Τὸ αὐτὸν ἴσχύει διὰ τὸ ἔλαιον καρυοφύλλων, ἐνῷ τὸ ριδέλαιον εἶναι εἰσέτι ὁσφραντὸν ἐν τῷ ἐλαχίστῳ ποσῷ $\frac{1}{2000}$ τοῦ χιλιοστοῦ τοῦ γραμμαρίου.

Μεγάλην σπουδαιότητα ἔχει ἡ αἰσθησία τῆς ὁσφρήσεως καὶ διὸ τὴν θρέψιν τοῦ ἡμετέρου σώματος ἔνεκα τῆς ἀμέσου συναφείας εἰς τὴν εὑρίσκεται μετὰ τῆς γεύσεως. Ἀμφότεραι αὐται αἱ αἰσθήσεις εἶναι τοσοῦτον στενῶς μετ' ἀλλήλων συνδεδεμέναι, ὡστε ἀπολλυμένης π. χ. τῆς ὁσφρήσεως, παύει συγχρόνως καὶ ἡ γεύσις.

'Ἐν γένει ἡ σπουδαιότης τῆς ὁσφρήσεως εἶναι πολὺ μεγαλύτερα τῆς ὄσμου κοινῶς νομίζεται, διότι ἡ δύναμις αὕτης ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τοῦ ψυχικοῦ ἡμῶν βίου, διεγείρουσα ἐν ἡμῖν πλήθις εὐαρέστων ἡ δυσαρέστων συναισθημάτων, τὰ διόποια πολλάκις ἀδυνατοῦμεν ἀκριβῶς νὰ δρίσωμεν.

Ο ΔΑΙΜΩΝ.

Διήγημα ὑπὸ Ι. Ι. ΚΡΑΣΣΕΒΣΚΥ.

(συνέχεια.)

Ο κόμης εἶχε τὸ ἀνεκτίμητον προτέρημα νὰ ῥυτεί καὶ ἐν τῇ μεγίστῃ κακοδιαθεσίᾳ ἔξαιρετος σύντροφος καὶ ἐν ἀνάγκῃ εῦθυμιος καὶ εὐτράπελος ἑταῖρος. Ἐπράπησαν τὸν νέον δρόμον, ὅστις πρὸς μικροῦ εἶχεν ἀνοιχθῆ ἐπὶ τῶν βράχων καὶ μόλις ἔξομαλυνθῇ, ὅτε ὁ πανούργος Τόνι προέτεινε νὰ τραπώσι δεξιὰ πρὸς τὰ ὅρη, λέγων ὅτι ἡδύναντο νὰ φύτασσιν ἐγκαίρως εἰς τὸ Καστελλαμάρε καὶ μὲ πειρισσοτέραν ἀνεστιν. Ἡ δὲ πρότασίς τοῦ αὕτη ἔγνετο δεκτὴ, καίτοι προήρχετο προφανῶς ἐκ περδοσκοπίας, διότι ὁ ὀνηλάτης ἐπληγώνετο μὲ τὴν ὥραν. Οἱ δύο φίλοι, φαγόντες ἐν βίᾳ ὀλίγον ἀρτον, τυρὸν καὶ σαλάμιν καὶ ἐνδυναμωθέντες μὲ ὀλίγον οἶνον ἀνήψαν τὰ τσιγάρα τῶν καὶ παρατηροῦντες ἀριστερὰ πάρα τοὺς πρόποδας τῶν δρέων τὸν ὡς κυανοῦν μανδύαν ἀπλούμενον θαλάσσιον ὄρμον, ἀπωτέρω δὲ τὸν καπνίζοντα Βεζούβιον καὶ τὸ περιβάλλον τὴν ἀκτὴν ὡς διὰ στεφάνου πολύχινόν, ἥλιανον πρὸς τὸ Monta Cupola ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ εὐθύμου ὄνηλάτου Τόνι, ὅστις ἡσχολεῖτο μὲ τὴν ἐκκένωσιν τοῦ ὑπολειφθέντος ἐν τῇ φιάλῃ οἴνου.

Ο Αδριανὸς ἦσατὸν ἔαυτὸν πρὸς μεγάλην του χαρὰν πόλὺ ζωηρότερον καὶ δυνατώτερον τὴν πρότερον ἐν τῇ ἐπαύλει του, ἔνθα ἔμενε στενοχωρούμενος καὶ ἀνιώμενος. Ο κόρμιος ὅλος τῷ προσεμειδίᾳ, ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἀνεκυκλοῦντος ἥδη τεμάχια ἐπεισοδίου τινός, εἰς τὸ ὄποιον πρὸς μικροῦ εἶχεν ἐργασθῆ. Ο κόμης Μαριάνος ὅστις οὐδέλλως ὑπώπτευεν ὅτι ὁ μονομανῆς ποιητῆς, μόλις ἐπανελθὼν εἰς

τὴν ζωήν, ἐστράφη καὶ πάλιν πρὸς τὴν συνήμη αὐτῷ ἐπασχόλησιν τοῦ στιχουργεῖν, ἥρχισε νὰ διμιῇ περὶ ἀλλού τινὸς θέματος. Ἀλλὰ μὲ τὸν Αδριανὸν δὲν ἥτο δυνάτον νὰ συνδιαλεχθῇ τις περὶ οἵουδήποτε ἀντικειμένου, χωρὶς νὰ καταλήξῃ ἀνεπαισθήτως εἰς τὸ πότημα. Ο κόμης ἥρχισε νὰ διμιῇ περὶ τῆς Μίς Ρόζα.

— „Εἶσαι ὅμως τῇ ἀληθείᾳ σκληρός, ἀσπλαγχνος“, εἶπεν δὲ κόμης.

„Εἰς τὴν Αγγλίδα ἔδωκες μόνον τὴν εὐκαιρίαν νὰ σὲ ἐρωτευθῇς καὶ τώρα τὴν ἀποκρούεις, διότι σὲ κατέλαβεν αἴφνηδίως δ φόβος, ὅτι δὲ ἔρως καταπνίγει τὴν ποίησιν.“

„Μὲ συγχωρεῖς“, ἀπήντησεν δ Ἀδριανός, „Περὶ ἔρωτος οὐδέποτε ἔγένετο λόγος μεταξύ μας. Οἱ ὄφθαλμοὶ βεβαίως ἔλεγον πολλά, ἀλλὰ τὸ στόμα ἥτο μὲ ἐπτὰ σφραγίδας κεκλεισμένον. Συνδιελεγόμεθα περὶ τοῦ Σχέλλευ, περὶ τοῦ Βύρωνος, περὶ τοῦ Βάλτερ Σκόττ, περὶ τοῦ Σαιζπήρου — ἀλλὰ περὶ οὐδενὸς ἀλλοῦ.“

— „Εἶναι ἡ Αγγλίς ὡραία;“ ἥρωτησεν δ Μαριάνος μετὰ πειρεγείας.

— „Οπας μόναι αἱ θυγατέρες τῆς Αλβιόνος δύνανται νὰ εἶναι“, ἀπεκρίθη δ Ἀδριανός, „ἰδιαίτερη καλλονή! Εἶναι ὄρφανή, ἔντελῶς ἀνεξάρτητος καὶ πολὺ ἐλευθέρων ἵδεσν. Μόλις εἰκοσαετής οὖσα ταξιδεύει μόνη, μεθ' ἐνὸς σιωπηλοῦ γυναίου, καὶ μετ' ἀκαμάτου ζήλου πληροῖ τὰ λευκώματά της ὠραιοτάτων εἰκόνων. Ἐγει πρὸς τούτους μεγάλην ἱκανότητα

ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΝ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

Εἰκόνων ἐπὶ Blume-Siebert.

ἐν τῇ μουσικῇ, καὶ ἐν συντόμῳ εἶνε καλλιτέχνις ἐν ὅλῃ τῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως.“

— „Ἐγεις τῷ ὄντι ἔξαιρετον τύχην“, ἀνεφώνησεν δὲ Ἀδριανός. „Ἡ τύχη σοὶ πέμπει τὸ ἰδεῖδες τῆς καλλονῆς, τὸ οποῖον δύναται νὰ σὲ καταστήσῃ τὸν εὐδαιμονέστατον τῶν θηγάνων, καὶ σὺ ἀγνώμων . . .“

— „Ἄγαπῶ πρὸ παντὸς ἄλλου τὸ ποίημά μου“, ἀπήντησεν δὲ Ἀδριανὸς ἀστειεύμενος συγχρόνως καὶ σπουδάζων, „πρὸ πάντων τὸ ποίημά μου, τὸ ὅποιον φέρω ὡς ἡ φιλόστοργος μήτηρ τὸ ἀγαπητὸν τέκνον! Σοὶ τὸ εἶπον καὶ ἄλλοτε: ‘Ἡ ποίησις εἶναι ἡ μᾶλλον ζηλότυπος ἔρωμένη, καὶ ἐπειδὴ ἔχει δι’ ἐμὲ θεῖα καὶ ἀνέκφραστα θέλγητρα, διὰ τοῦτο θυσιάζω χάριν αὐτῆς ὅλας τὰς Ῥόζας τοῦ κόσμου.’“

Ἀνεστέναξεν δύμως καὶ προσέθηκε:

„Ἐν τῇ συμπεριφορᾷ μου ταύτῃ ὑπάρχουσι πολλοὶ ὑπολογισμοὶ καὶ μεγάλη προσοχὴ καὶ πρόνοια· φοβοῦμαι τὸν ἴδιον ἔαυτόν μου. “Οπως τώρα ἀγαπῶ τὴν ποίησιν, οὕτω δὲ ἡδυνάμην νὰ ἀγαπήσω καὶ μίαν γυναῖκα. Καὶ τότε τὰ πάντα δὲ ἔχανοντο δέκα ἑτῶν κόποι καὶ θυσίαι δὲ διελύοντο ὡς καπνός. “Ἐν τῇ ἀγάπῃ αὐτῆς δὲ κατεστρέφομην.“

— „Καὶ δὲ ἦσα ἀπλούστατα δὲ εὐδαιμονέστατος τῶν θηγάνων!“ προσέθηκεν δὲ Ἀδριανός ὁλίγον τι σκωπτικῶς.

— „Ἐπὶ πόσον χρόνον;“ ἡρώτησεν δὲ Ἀδριανός. „Τὰ πάντα ἐπὶ τῆς γῆς ἔχουσιν ὥρισμένην διάρκειαν. “Ο σφοδρὸς καὶ ἀκατάσχετος ἔρως διαρκεῖ ἕτι βραχύτερον χρόνον ἢ ἄλλα αἰσθήματα.“

— „Καὶ ἡ ποίησις εἶνε ἀθάνατος!“ παρετήρησεν δὲ Ἀδριανός γελῶν.

„Ἐν τῇ φωνῇ τοῦ Μαριάνου διεκρίνετο μικρά τις εἰρωνεία. “Ο Ἀδριανὸς ἔσιωπησεν ἀποτόμως. Οἱ δνοὶ δτρυνόμενοι ἀνέβανον μετὰ δυσκολίας τὸ ὅρος, ἄλλοτε μὲν ἐπιταχύνοντες τὰ βήματά των, ἄλλοτε δὲ βραδύτερον κινούμενοι, δσάκις δὲν ἥσθιαντο τὸ κέντρον τοῦ ὄνηλάτου.

— „Ἐξ ἴδιας, ἐλευθέρας θελήσεως“ ἤρχισεν δὲ Ἀδριανός, „ζητεῖς νὰ σωμῆς διὰ τῆς φυγῆς ἀπὸ τῆς θελκτικῆς μαγίσσης. Τοῦτο μαρτυρεῖ φρόνησιν ἀνωτέρων τῆς ήλικίας σου, παντὸς ἐπαίνου ἀνωτέρων σύνεσιν, καὶ δύναμιν κατανικῶσαν τὴν νεανικὴν ὅρμην. “Ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας μου σὲ θαυμάζω, ἀλλ’ εἶπε μοι, παρακαλῶ, ποῦ νὰ φύγωμεν; διέτι καὶ ἔγὼ εἴμαι μαζῆ σου. Καὶ ἔγὼ εὑρίσκομαι ἐν τῇ φυγῇ, ἀλλὰ φεύγω τὴν ἀφόρητον, τὴν θανατηφόρον στενοχωρίαν, ἥν φέρω ἐντός μου καὶ τὴν ὅποιαν ἐπεθύμουν ὅπου δήποτε νὰ θάψω, νὰ καταπνίξω.“

— „Ποῦ νὰ φύγωμεν; Καὶ ἔγὼ ἀγνοῶ“, εἶπεν δὲ Ἀδριανός, „εἴχω ἀκατάσχετὸν ἐπιθυμίαν καὶ πόθον πρὸς τὴν Ἀνατολήν.“

— „Δὲν σὲ συμβουλεύω νὰ μεταβῆς ἐκεῖ“, εἶπεν δὲ Ἀδριανός. „Πρὸς τί ζητεῖς νὰ ἔξαγαγῃς ἔαυτὸν τῆς ἥδειας ἀπάτης; “Η Ἀνατολὴ αὐτῇ, τὴν δποίαν περιφέρεις ἐν τῇ φαντασίᾳ σου, οὐδόλως ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν πραγματικήν. Θὰ ἀπολέσῃς τὴν τερπνήν ἀπάτην καὶ δὲ κερδήσῃς δυσαρέσκειαν καὶ ἀπογοήτευσιν. “Ἐκτὸς τούτου τὸ ταξίδιον εἶνε βαρετὸν καὶ δχληρόν, ἥ δὲ χώρα διὰ τῶν ἀναθυμιάσεων καὶ τοῦ αἰωνίου θορύβου δὲ σοῦ καταστρέψῃ τὰ νεῦρα. “Η ποίησις οὐδὲν δὲ κερδήσῃ, εἰ μή, τὸ πολύ, τὸ χρῶμα τοῦ οὔρανοῦ.

— „Ζητῶ συγγνώμην, φίλατε, ἀλλὰ δὲν μὲ πειθεῖς. Καὶ ἐκεῖνο ἀκόμη, τὸ ὅποιον μᾶς καθιστᾷ ἀνυπομόνους, μᾶς λυπεῖ, μᾶς ἐρεθίζει, μᾶς βασανίζει, δύναται νὰ ἀναζωπυρίσῃ ὑπολανθάνοντά τινα σπινθῆρα.

— „Τὸ ῦδωρ εἶνε ἔλεεινὸν καὶ προξενεῖ διάρροιαν, τὰ γλυκίσματα εἶναι ἀηδιαστικά, ἡ ὅσμη τοῦ ἔλαιου καὶ των κρομμύων σὲ παρακολουθεῖ βῆμα πρὸς βῆμα . . . “Ο ἥλιος εἶνε τόσον καυστικὸς ὥστε σὲ τρελλαίνει, ἡ ἄμμος σοῦ τυφλώνει τοὺς ὄφθαλμούς, ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἡ χώρα εἶνε δὲ τι φοβερὸν καὶ φρικῶδες“ προσέθηκεν δὲ Ἀδριανός . . .

— „Ἄλλα ἀνθρώπε τοῦ Θεοῦ!“ διέκοψεν αὐτὸν δὲ Ἀδριανός, τὸ Κάιρον, αἱ πυραμίδες, αἱ Ἀθηναὶ, ἡ Ἱερουσαλήμ, ἡ Παλμύρα, ἡ ἔρημος, οἱ Βεδουΐνοι . . .“

— „Ολ’ αὐτὰ εἶναι ξεδυμασμένα πράγματα“, διέκοψεν αὐτὸν δὲ κόμης, „τὰ ὅποια προξενοῦν καλητέραν ἐντύπωσιν εἰς τὰ βιβλία καὶ εἰς τὰς εἰκόνας βλεπόμενα ἥ ἐν τῃ πραγματικότητῃ. Σοὶ τὸ λέγω καὶ πάλιν, εἶναι μᾶλλον ἀπογοητευτικὰ ἥ καταγοητευτικὰ θεάματα. Οὐδέποτε θὰ σὲ συνεβούλευον νὰ ἐπιχειρήσῃς αὐτὸν τὸ ταξίδιον. “Ἐχομεν πρὸς περιήγησιν μίαν ὄλοκληρον Ἰταλίαν, πλείστας θελκτικωτάτας γωνίας, ἐννοεῖται ἐπ’ ἵστης δυσώδεις καὶ ρύπαρξ ὡς ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἀπὸ τῶν ὅποιων δύμων δύναται τις νὰ σωθῇ εὐκολώτερον, δταν τὰς ἀηδιάση. “Ἐγὼ δίδω τὴν φῆφόν μου υπὲρ τῆς Ἰταλίας.“

— „Καὶ οἱ λησταί;“

— „Αὐτοὶ τούλαχιστον δέχονται λύτρα, δσάκις συλλάβωσι τινα ζένον, ἐνῷ ἐν Ἀνατολῇ φονεύουσι τὸν γκιακούρην μὲ δληγη τὴν ἀδιαφορίαν.“

— „Μὲ ἐκφοβιστικὰ μέσα δὲν δύνασαι νὰ μὲ πείσῃς“, εἶπεν δὲ Ἀδριανὸς γελῶν. „Ολίγος κίνδυνος εἶνε διὰ τὸ ταξίδιον ὡς ἄρτυμα . . .“

— „Ολίγος, ναι! ἀλλ’ ἐδῶ δὲ κίνδυνος ὑπερβαίνει πᾶν δρίον“ εἶπεν δὲ Ἀδριανός. „Ἐν τούτοις δὲς ἀφήσωμεν δι’ ἄλλοτε τὸ ζήτημα τοῦτο. Σήμερον θὰ μὲ δπεχρέωνες ἐκατοντάκις περισσότερον, ἐὰν ἐλάμβανες τὴν καλωσύνην, τὴν γενναιοφυχίαν, τὴν ἐπιείκειαν νὰ μὲ φιλοδωρήσῃς ἔστω καὶ μὲ τὴν ἀμυδροτάτην ἴδεαν, μὲ τὴν σκιάν, μὲ τὴν ἀντήχησιν τοῦ ποιήματός σου.“

Ταῦτα εἶπεν δὲ κόμης καθ’ ἥν ἀκριβῶς στιγμὴν ἀφικνοῦντο εἰς τινα καμπήν τοῦ δρόμου, δστις ἀποτόμως ἐστρέφετο πρὸς τοῦ ζηντες. „Ο Ἀδριανὸς ὑψώσε τοὺς ὄμους καὶ ἐστράφη πρὸς τὸν φίλον μὲ πρόσωπον ἐκφράζον ἀμηχανίαν καὶ θαυμασμὸν συγχρόνως, δτε αἰφνης νέον τι θέαμα ἀπέσπασεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λεπτοῦ τούτου θέματος. Πρὸ αὐτῶν ἤλαυνε βραδέως τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐπὶ δνου καθημενὸς ἀνήρ τις ὑψηλοῦ ἀναστήματος, τοῦ δποίου μόνον οἱ μακροί, μέχρι τοῦ ἐδάφους κρεμάμενοι πόδες καὶ ἡ ἐπὶ τῶν ὄμων κυματίζουσα πολιὰ κόμην ἐφαίνοντο εὐκρινῶς, ἐνῷ τὰ πλάγια μέρη τοῦ φορέματός του ἐκολποῦντο οὕτω πως μὲ πόδη τοῦ ανέμου, ὡστε ὀμοίαζον πρὸς δύο ἐκατέρωθεν ἡπλωμένας πτέρυγας. Μὲ τὴν μίαν ἀνατεταμένην χεῖρα ἐκράτει δὲ ἀνήρ μικρόν τι βιβλίον, ἔχων τὸν ἐνα δάκτυλον μεταξὺ τῶν σελίδων ἔνθα ἵσως πρὸ μικροῦ διέκοψε τὴν ἀνάγνωσιν του. “Ηλαυνε βραδέως καὶ περιεσκόπει τὰ περίχωρα ἐντρυφῶν ἐν τῇ μαγευτικῇ θέᾳ τῆς φύσεως. Ἀκριβῶς ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης ἐφαίνοντο οὐπέραν τῶν πρασίνων συμπλεγμάτων τῶν δένδρων αἱ γαλαναί ἐκτάσεις τῆς θαλάσσης καὶ ἀπωτέρω διεκρίνετο ἡ Νεάπολις. Η θέα ἦτο μαγευτική. “Ο πολιός ἀνήρ ἐσταμάτησε τὸν δνον του καὶ ἐφαίνετο ὡς ἐν ἐκστάσει διατελῶν καὶ ρεθυσκόμενος ἐκ τῶν θελγήτρων τῆς χώρας. Ο φιλοσκόμματα Μαριάνος, νομίζων ὅτι δὲ μεμονωμένος οὗτος ταξιδιώτης ἦτο Ἀγγλος φέρων μεθ’ ἐαυτοῦ τὸ σύγγραμμα τοῦ Murray, ἤρχισε πολωνιστὶ νὰ διμιλῇ σκωπτικῶς περὶ τοῦ τέκνου τῆς Ἀλβιάνος, δπερ ἀνευ τῆς ἐντύπου ταύτης τροφοῦ

του δὲν ήδύνατο να κάμη βῆμα. Ο ξένος, ως ἀν εἰ εἶχεν ἐννοήση τὰ περὶ αὐτοῦ λεγόμενα ή αἰσθανθῆ τὸ σκωπικὸν τοῦ Μαριάνου ὅφος, ἔστρεψεν ἀμέσως τὴν κεφαλὴν πρὸς τοὺς πλησιάζοντας φίλους. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο γεροντικὸν καὶ ἀσχημόν, ἀλλὰ τοσαύτης μεγαλοπρεποῦς σοβαρότητός καὶ ἡρεμίας, τοσαύτης οὐρανίας γαλήνης ἐκφραστικόν, ὥστε ή εἰρωνεία ἐσβέσθη πάραυτα ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ κόμητος. Ο Ἀδριανὸς τούναντίον ἔγεινε κάτωχρος καὶ τρέμων ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ γέροντος, ὅστις ὡςαύτως παρετήρει μετὰ προσοχῆς τὸν νεανίχνων πρόσωπον γνωστόν, τὸ ὄποιον ἀπὸ πολλοῦ χρόνου δὲν εἶχεν ἐπανίδῃ . . . . Αἴφνης ὁ ποιητὴς ἐκτείνας τοὺς βραχίονας, Θεέ μου!“ ἀνεφώνησε „εἰνε ἀληθές ή δινειρεύομαι; . . . . Σενούτα!“

Ο γέρων ἀναγνωρίσας τὸν Ἀδριανὸν ἀπέκτησεν αἴφνης νεανικὴν δύναμιν, ἐπήδησε ταχέως ἀπὸ τοῦ ὄντος του καὶ δλως συγκεκινημένος ἐνηγκαλίσθη τὸν ἀρχαῖον μαθητήν του λέγων „Ἀδριανέ! είσαι σύ, Ἀδριανέ!“

Ο κόμης ἀγνοῶν παντελῶς τίς ἦτο δ Σενούτας αὐτός, ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ ὄντος του, ἔστηριζεν ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ σάγματος καὶ ἐθεάτο τὸν γλαυκὸν τῆς θαλάσσης κόλπον. Η παράδεξος αὕτη συνάντησις ἐφαίνετο ὅτι δὲν τῷ οὔρεσκε πολύ, καθ' ὅτι ἀπέσπα ἀπ' αὐτοῦ τὸν Ἀδριανόν, τοῦ ὄποιον τὴν φιλίαν ἐπεδύμει νὰ ἔχῃ δλόκηρον καὶ ἀμεριστον. Εν τούτοις ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλους ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ μαθητὴς συγκεκινημένοι καὶ σιωπηλοί, οἱ δὲ διφθαλοὶ τοῦ γέροντος ἐξήταζον ἔμφοβοι τὸν πρώην ἀνθρώπον νεανίαν, ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ὄποιού ή ἀκατάπαυστος ἔργασία καὶ ὁ πυρετώδης βίος εἶχον ἐντυπώση τὰ φοβερά των ἔχην.

„Ἄλλα τίνι τρόπῳ!“ ἀνεφώνησεν δ Αδριανός, „πῶς ἔρχεσαι ἐδῶ, προσφιλέστατε καθηγητά!“

— „Ἐγώ, ἀγαπητέ μοι Ἀδριανέ, „ἥρχισεν δ καθηγητής βραδέως, „ἐνῷ δ ἵδιος εἴμαι ἐρείπιον, ήλθον ἐδῶ νὰ παρατηρήσω τὰ ἐρείπια, νὰ ἀναζήσω δλίγον ὅπο τὸν ήλιον τοῦτον καὶ τὸν θαυμάσιον οὐρανόν . . . Εἴμαι ἐντελῶς ἀπωρφανισμένος ἀπέθανον ὅλοι ἐκεῖνοι, διὰ τοὺς ὄποιούς ἔζων καὶ ήλθον ἐδῶ διὰ νὰ λησμονήσω . . . καὶ νὰ ἀνεύρω δλίγην ζωὴν . . . . Χρήματα δὲν μοῦ λείπουν, ἀλλὰ ἀνθρωποι: Αν ἔλειπεν ή ἐπιστήμη καὶ ή ποίησις, θὰ ήμην ἀπὸ πολλοῦ ἐν τῷ τάφῳ.“

Ανεστέναξε καὶ ἀπέμαξε τοὺς ὑγροὺς δφθαλμούς. Ο Μαριάνος ἦτο τέσσον πλησίον, ὥστε δ Αδριανός ἐθεώρησε πρέπον νὰ τὸν συστήσῃ εἰς τὸν Σενούταν.

— „Ο πρῶτος καὶ μόνος μου διδάσκαλος, εἰς τὸν ὄποιον ὁφείλω τὰ πάντα!“ εἶπε δεικνύων τὸν γέροντα „δ μόνος καὶ ἀριστος παιδιός μου φίλος, κόμης Μαριάνος!“

Οι δύο ἀγνωστοι ἔχαιρετοσθησαν εὐγενῶς ἐξ ἀποστάσεως, οὐδεμίαν προφανῶς διάθεσιν ἔχοντες νὰ πλησιάσωσιν ἀλλήλους.

— „Λοιπὸν μαζῆ εἰς τὸ Καστελλαμάρα!“ προσέμηκεν δ Αδριανός, περιπτυσσόμενος αὖθις τὸν γηραιόν του διδάσκαλον.

Τὴν συνάντησιν ταῦτην ὡς καὶ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ κόμητος Μαριάνου κατὰ τὴν πρωΐαν τῆς ήμέρας ἐκείνης, καθὼς ἐν γένει καὶ πάντα δσα συνέβαινον αὐτῷ ἐν τῷ βίῳ, ἀπέδιδεν δ Αδριανὸς εἰς τὴν κηδομένην αὐτοῦ θείαν πρόνοιαν. Πράγματι δὲ εἰς τὰ δύο ταῦτα συμβάντα μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ήμέρας ήδύνατο τις νὰ διίδῃ τὴν προστάτιδα χεῖρα τοῦ ἀγαθοῦ του ἀγγέλου, ὅστις ἔσωζε τὸν Ἀδριανὸν ἐκ τῆς ἀπελπιστικῆς ἐρημίας καὶ ἀπομονώσεως. Ο Μαριά-

νος ἔφάνη αὐτῷ ὡς σωτήρ, δὲ γηραιός καθηγητής ὡς παρήγορος ἀγγελος, ὡς ἄλλη φιλόστοργος καὶ προνοητικὴ μήτηρ. Τοῦ Ἀδριανοῦ τὸ πρόσωπον ἀπήστραπτε χαρὰν ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ, ὅτι ηδύνατο ἥδη νὰ ἔσακολουθήσῃ τὸν δρόμον του εἰς τὸ Καστελλαμάρα μὲ τοὺς δύο του συντρόφους, οἵτινες ἀπετέλουν τρόπον τινὰ τὴν αὐλικὴν αὐτοῦ συνοδείαν. Ο δλιγόλογος καθηγητής παρετήρει μετὰ βαθείας συγκινήσεως τὸν πρώην μαθητήν του, ἀναγνώσκων ἐπὶ τοῦ προσώπου του τὰς χαρὰς καὶ τὰς λύπας τοῦ παρελθόντος βίου του.

Ο κόμης Μαριάνος, τοῦ ὄποιου ή διάθεσις εἶχεν αὖθις μετάτραπη πρὸς τὴν συνήθη ἀλαζονείαν καὶ εἰρωνείαν, ήλαυνε τὸν ὄντος του ἐν σιωπῇ δρυθοτενής καὶ ἀλύγιστος, μετά τίνος σχεδὸν ζηλοτυπίας ἐν σχέσει πρὸς τὸν Ἀδριανόν. Η συνδιάλεξις προύχωρει μετά τίνος δυσχερείας, εὶ καὶ ὁ ποιητής ηδη ἐκτάκτως διατελειώνεις εἰς τὴν διμιλίαν καὶ εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ καυχηθῇ ἐνώπιον τοῦ παλαιοῦ του διδασκάλου, μὲ τὸ ποίημα, μὲ τὸ ταξεδίον του, μὲ τὰς ἴδεας του, μὲ τὸ μεγαλεῖόν του. Ενόμιζε δηλαδὴ ὅτι δ Σενούτας ἡγνόει παντελῶς τὰ ἀφορῶντα αὐτὸν τὸν Ἀδριανόν συμβάντα. Ο καθηγητής, ὅστις εἶχεν ἥδη συνέλημη ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ ταραχῆς, ήλαυνε ησυχος καὶ φαιδρός εἰς τὰ πρόσω, ὅτε μὲν καταμαργεύμενος ἐκ τῆς ζωγραφικῆς τῶν περιχώρων θέας, ὅτε δὲ προσηλῶν τὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ μαθητοῦ του. Ο Μαριάνος παρετήρει ἀμφοτέρους μετά τίνος σκωπικοῦ ὅφους. Ο Σενούτας τῷ ἐφαίνετο γελοῖος, διότι δ κόμης ἀντελαμβάνετο εὐκόλως καὶ ταχέως τῆς γελοίας ὅψεως παντὸς πράγματος. Η σπουδαιότης καὶ σοβαρότης τοῦ γηραιοῦ καθηγητοῦ, ὅστις δλίγον ἐφρόντιζε περὶ τοῦ πλησίον του ἐλαύνοντος κόμητος, δυσηρέστει αὐτὸν τὸν Μαριάνον. Ο κόμης λοιπὸν ἐθεώρησε κατεπειγόντως ἀναγκαῖον νὰ φανερώσῃ τὴν προσωπικότητά του κατὰ τρόπον, ἐπιβάλλοντα σεβασμὸν εἰς τὸν „σχολαστικὸν“ δάσκαλον. Τοιουτορόπως προύχωρουν, μέχρις οὗ δ Αδριανός, ἐπιθυμῶν ἀνυπομόνως νὰ δειχθῇ ἐν δλω αὐτοῦ τῷ μεγαλείῳ καὶ να διαμβώσῃ τὸν καθηγητήν, ήρωτησεν αὐτόν:

„Προσφιλέστατέ μοι καθηγητά, ήκούσατέ τι περὶ ἐμοῦ, ἀφ' ὅτου διεκόφαμεν τὴν ἀλληλογραφίαν μας;“

Περὶ τὰ χείλη τοῦ Σενούτα ἐπλανήθη ἱλαρόν τι μειδίαμα.

„Πόθεν; παρὰ τίνος; Δὲν ἐνθυμοῦμαι τὴν ἀληθείαν“ εἶπε βραδέως, „ἀλλ' ἀδιάφορον. Ελαβόν περὶ σοῦ, προσφιλέστατέ μοι Ἀδριανό, λεπτομερεστάτας εἰδήσεις, καὶ ἀπόδειξις τούτου εἶνε δτι ήκουσα περὶ τοῦ ποιημάτος σου καὶ περὶ τοῦ σταδίου σου, ἐκ δὲ τῶν δεδομένων μοι πληροφορῶν δύναμαι νὰ εἰκάσω ἐν γένει περὶ τῆς ψυχικῆς σου διαθέσεως . . . Μόνον μετά τὴν ἀναχώρησίν σου ἐκ τῆς πατρίδος δὲν ἔλαβον πλέον ἀλλας εἰδήσεις περὶ σοῦ.“

Ο Αδριανὸς ἔσεισε δυσπίστως τὴν κεφαλήν, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ. Ο κόμης Μαριάνος ἐπωφελήθη τὴν στιγμὴν ταύτην τῆς σιγῆς, δπως ἀναμιχθῇ εἰς τὴν συνδιάλεξιν.

— „Καὶ ἐγὼ εἶχα νὰ τὸν ἴδω πολλὰ ἔτη καὶ μόλις πρὸ μιᾶς ὥρας τὸν ἐπανείδον μετὰ τοσοῦτον χρόνον. Εν τῇ κοινωνίᾳ δμως ήκουσα πολλὰ περὶ αὐτοῦ, διότι δ Αδριανός εἶνε ἀνθρώπος, περὶ τοῦ ὄποιού κυκλοφοροῦσιν ἥδη πολλαὶ φίμαι καὶ παραδόσεις καὶ οἱ ἀνθρωποι διηγοῦνται περὶ αὐτοῦ μύθους καὶ ἀνέκdotα. Εκ τῶν δλίγων λόγων, τοὺς δποιούς ἀντηλλάξαμεν, ἐνόργσα δτι δ Αδριανός εἶναι καὶ αὐτῶν τῶν κυκλοφορούσων περὶ αὐτοῦ παραδόσεων πολὺ ἀγώτερος, δσον ἀφορᾶ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν φαντασίαν. Καὶ σεῖς, κύριε καθηγητά, θὰ πεισθῆτε δτι δ κοινὸς δμῶν φίλος ὅχι

μόνον ἐν τῇ ποιησει ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ βίῳ εἶναι ἀληθῆς καὶ γνήσιος ποιητῆς . . .”

Εἰρωνικὸν μειδίαμα συγάδευσε τὴν φράσιν ταύτην, εἰς τὴν δποίαν δὲ καθηγητὴς ὅληγην ἔδωκε προσοχήν, διότι ὅλη του ἡ ψυχὴ ήτο συγκεντρωμένη ἐν τοῖς ὄφθαλμοῖς, δι’ ὃν παρετήρει ἑταστικῶς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀδριανοῦ, ἐπιθυμῶν νῦν ἀναγνώσην ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς του . . .”

— „Κατὰ τοσοῦτον πλεονεκτῶν δύσιν, κύριε κέμης“, ἀπήνητος δὲ Σενούτας, „καθ’ ὅσον ἐγνώριζον τὸν ἀρχαῖον μου μαθητὴν ἀπὸ

τῆς τρυφερᾶς ἔκεινης ἡλικίας, καθ’ ἥν τὰ πνευματικὰ αὐτοῦ διάρρα εἰσίσκοντο εἰσέτι, οὕτως εἰπεῖν, ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῶν βλαστήσει, διετέλεσα δὲ ἐν στενοτάτῃ πνευματικῇ μετ’ αὐτοῦ ἐπικοινωνίᾳ. Τότε ἡδη ἐξωμολογεῖτο εἰς ἐμὲ πάντα, δισα βραδύτερον ηὔξηθησαν ἐν αὐτῷ καὶ ἐνδυναμώθησαν. ‘Ως ἐκ τούτου εἴμαι εἰς θέσιν γὰρ διακρίνω ὑπέρπαντα ἀλλόν . . .”

— „Τὰ πάντα; Ἄμφιβάλλω!“ προσέθηκεν δὲ Μαριάννος μετ’ ἐλαφρᾶς εἰρωνείας. „Τὸν ποιητὴν δύνασθε βεβαίως γὰρ διδίδητε ἐν αὐτῷ, κύριε καθηγητά, ἀλλὰ τὸν ἐκκεντρικόν . . .”

— „Νομίζω δτὶ τὸ ἐκκεντρὸν καὶ ἀλλόκοτον ἐν αὐτῷ ἐπιπγάζει ἐξ αὐτῆς τῆς ποιησεως“, προσέθηκεν δὲ Σενούτας ἡσύχως.

‘Ο Ἀδριανὸς κατένευσε μὲν ἀκτινοβολοῦν μειδίαμα, δὲ δὲ Μαριάννος ἐσιώπα. ‘Η ὁδὸς ἐστρέφετο πάλιν ἀποτόμως ἀντίοσσα, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἡ κλιτὺς τοῦ δρους πρὸς τὴν θάλασσαν ἡτο περισσότερον κατωφερής, τὰ δὲ δένδρα σπάνιωτερα καὶ χαμηλότερα, ἀνεπετάννυτο ἐνταῦθα θαυμασιωτάτη ἀποφις πρὸς τὸν κόλπον τῆς θαλάσσης, διτις διεγράφετο εὐκρινέστατα καὶ ζωηρότατα ἀπὸ τῆς συδένδρου καὶ σκιερᾶς τοῦ δρους οὐλινός. ‘Ο ἥλιος κατηγάζει τὸν θαλάσσιον δρόμον καταχέων ἐπ’ αὐτοῦ λαμπρότατα χρώματα, ἐνῷ τὸ δρός καὶ τὰ δένδρα ἐκαλύπτοντο ὑπὸ διαφανοῦς σκιᾶς. Δύο ἀπορρῶγες πέτραι τοῦ βράχου, ἀνακύπτουσαι

ἀποτόμως ἀπὸ τῆς ἐπιφάνειας τῶν ὑδάτων καὶ τινες πανάρχαιοι δρῦς καὶ καστανέαι ἀπετέλουν ζωγραφιώτατον σύμπλεγμα, δυνάμενον νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν παντὸς καλλιτέχνου. Πλησιάσαντες εἰς τὴν μαγευτικὴν ταύτην θέσιν οἱ ἡμέτεροι δδοιοπόροι παρετήρησαν αἰφνῆς ὑπὸ τινι ὑπερμεγέθει σκιαδείων καθημένην, φοροῦσαν φιάλινον πῖλον καὶ κρατοῦσαν κιβώτιον τι ἐπὶ τῶν γονάτων κυρίαν τινά, ἡτις ἐφαντετο τοσοῦτον ἀφωσιωμένη εἰς τὴν ἰχνογράφησιν τοῦ ζωγραφικοῦ τοπείου, ὥστε οὐδόλως ἡσθάνθη τὴν προσπέλασιν αὐτῶν. ‘Ο δῆμος μετὰ τῶν δύο ὄνων καὶ προβεβηκούσας τις τὴν ἡλικίαν γυνὴ ἔκειντο ἡσυχάζοντες εἰς μικράν των ἀπόστασιν. ‘Ο Ἀδριανός, ἀμαρτίας ἔστριψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ἰχνογραφούσης νεανίδος, ἡρυθρίασε καὶ συνεταράχθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε δὲ κόμης Μαριάννος ἀμέσως ἐνόησεν διτὶ ἡ καλλιτέχνης οὐδεμία ἀλλη ἡτο ἡ ἡ Μίς Ρόζα. Πράγματι ἡτο αὐτή, ἡτις ἐσχεδίαζε μετὰ τοσαύτης ἐπιμελείας ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐν Souvenir d’Italie. Οι ἡμέτεροι δδοιοπόροι ἐσταμάτησαν τοὺς ὄνους των δπως μὴ ταράξωσι τὴν ἰχνογραφούσαν νεανίδα καὶ ἵνα διαυμάσωσιν ἐν ἀνέσει τὴν θαυμασίαν καλλονήτης. Πρὸ πάντων δὲ δέ κόμης προσήλωνεν ἐπ’ αὐτῆς μετὰ περιεργίας τὰ ἑταστικά του βλέμματα. Καίτοι ἡ

νεανίς ἐκάθητο, ἡδύνατο τις ὄμως γὰρ διακρίνη εὐκόλως τὸ εὐμέρεθες καὶ ὥρασιν ἀνάστημά της, ἐφ’ οὐδεφαίνετο ἡ βρώμη καὶ ἡ εὐστροφία, ἥν της σωματικῆς ἀναπτύξεως κηδομένη ἀγγλικὴ ἀγωγὴ παρέχει καὶ εἰς αὐτὰς τὰς γυναικας. ‘Η Ἀγγλίς αὐτῇ δὲν ὀμοίαζε καθόλου πρὸς τὰς ἡμετέρας ἀπαλὰς καὶ ἄγαν εὐαισθήτους Πολωνίδας, τὰς συνειδισμένας εἰς τὸν ἡρεμον καὶ παντελῶς ἀτάραχον ἐν τῷ πατρικῷ οἴκῳ βίον, ἀλλ’ ἡτο ἡ ἐφ’ ἑαυτὴν πεποιημένα καὶ τῶν ἴδιων ἀρετῶν πλήρη συναίσθησιν ἔχουσα γυνή, ἡτις οὐδὲν φοβεῖται, ἡτις γνωρίζει τὸν κόσμον καὶ τὸν ἀγνθρώπινον βίον. ‘Η πρὸς τὰ ἄνω ἐστραμμένη μικρὰ κεφαλή της μὲ τὴν ἔανθην κυμα-

Ο ΚΑΛΛΘΟΠΟΙΟΣ. Εἰκὼν ὑπὸ Blume-Siebert.

τίζουσαν κάμην έμφαστέρει δύναμιν, υπερηφανίαν καὶ αὐτο-
πεποίθησιν. Μετ' ἐντεταμένης προσοχῆς παρατηροῦσα τὴν
ἔξοχήν, εἶχεν ὀλίγον τι συνεσπασμένας τὰς ὄφρους, οἱ μεγά-
λοι γαλανοὶ ὄφθαλμοι τῆς ἥσαν προσηγλωμένοι εἰς μεμα-
κρυσμένα ἀντικείμενα, τὸ δὲ στόμα της, ὡς ἐν λήθῃ δια-
τελούσης, ἔμενεν ὀλίγον τι ἡνεγμένον, καὶ σειρὰ μαργαριτῶν
διελαμπεῖ μεταξὺ τῶν πορφυρῶν, μικρῶν καὶ δροσερῶν χει-
λέων της. Ἡτοί τόσον ὥραιά, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ γηραιὸς
καθηγητής, ὁ λάτρις παντὸς καλοῦ καὶ ὥραιού, μὲν τὸ πρόσ-
ωπον ἀκτινοβολοῦν ὑπὸ χαρᾶς προσήλωσεν ἐπ' αὐτῆς τὰ
βλέμματά του. Ἡ ἐν τῇ θεωρίᾳ τῆς φύσεως βεβυθισμένη
ζωγράφος οὐδόλως ἵσως θὰ ἥσθάνετο τὴν παρουσίαν τῶν
θαυμαστῶν αὐτῆς, ἀν δὲν ἀπεσπάτο ἀποτόμως ἐκ τῆς ἔκ-
στάσεως, ἐν τῇ διετέλει, ὑπὸ τοῦ θορύβου τῶν ἐκεῖ πλησίον
εὑρισκομένων δύνων, οἵτινες ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν συγγενῶν καὶ
γνωστῶν αὐτῶν ἤρχισαν νὰ ἀνησυχῶσι καὶ νὰ ταράσσωνται.
Ἡ Μίς Ρόζα, ὑπὸ τοῦ θορύβου τούτου ἀναταραχθεῖσα,
ἔστρεψε τὸ περικαλλὲς πρόσωπον καὶ παρετήρησε τοὺς ζέ-
νους, οἵτινες εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν ἴσταντο σι-
πηλοὶ καὶ ἀκίνητοι. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν κατελήφθη ὑπὸ
μικρᾶς πινός ἀμηχανίας ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκήτῳ αὐτῶν ἔμφα-
νίσει, εἴτα διπλαῖς ἀναγγωρίσασα τὸν Ἀδριανόν, προσεμείδασεν
αὐτῷ ἀμέσως, ἔνευσε φιλοφρόνως, ἔκλεισε ταχέως τὸ λεύ-
κωμα καὶ ἡγέρθη περιμένοντα τὴν προσέλευσίν του. Περὶ
τῶν δύο ἀλλών ξένων, οἵτινες συνώδευον τὸν Ἀδριανόν,
ἔφαντο παντελῶς ἀδιαφοροῦσα. Οἱ ποιητὴς ἐν τούτοις, μὴ
δυνηθεὶς νὸν ἀντιστῆ ἐις τὸ ἀκαταμάχητον θέλγητρον, ἐπή-

δησε ταχέως ἀπὸ τοῦ ὄνου καὶ ἐπλησίασεν ὑποκλινόμενος
πρὸς τὴν Ἀγγλίδα.

— „Αὐτὸ δὲ εἶναι ἀληθινὸν θαῦμα“, ἀνεφώνησεν ἡ Μίς
Ρόζα μετὰ τῆς ἰδιαζούστης αὐτῇ ἐλευθερίας, „ὅτι ἐγκατα-
λείπετε τέλος πάντων τὰ βιβλία σας καὶ ἔξερχεσθε εἰς τὸν
κόσμον, εἰς τὴν ἔξοχήν, εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα!“

— „Θεωρῶ ὡς θαῦμα, δεσποινίς, ὅτι σᾶς συνήντησα!“
ἀπήντησεν ὁ ποιητής.

— „Τὸ λέγετε ἀπὸ εὐγένειαν“, εἶπεν ἡ Ἀγγλίς μειδιῶσα,
„διότι καὶ ποῦ δὲν δύναται τις νὰ μὲ συναντήσῃ; Εὔρισκο-
μαι πάντοτε εἰς τὰ βουνά, εἰς τὰ δάση, εἰς τοὺς βράχους·
δὲν δύναμαι νὰ χορτάσω τὰς φυσικὰς καλλονὰς τῆς χώρας
ταύτης . . .“

Ταῦτα λέγουσα παρετήρησε τὸν Ἀδριανὸν τοσοῦτον τολ-
μηρῶς, τοσοῦτον παραδόξως εἰς τοὺς ὄφθαλμούς, ὥστε δ
ποιητής περιήλθεν εἰς σύγχυσιν καὶ ἀμηχανίαν καὶ ἐσιώπησεν.

— „Ποιοὶ εἶναι οἱ σύντροφοί σου;“ ἡρώτησεν ἡ Μίς
Ρόζα.

— „Ο παιδικός μου φίλος καὶ ὁ ἀρχαῖος μου διδά-
σκαλος, τοὺς δόποιους τὴν ήμέραν ταύτην τῶν θαυμάτων
ἔσχον τὸ εὐτύχημα νὰ συναντήσω.“

— „Καὶ εἰς ποῖον μέρος διεύθυνεσθε;“ ἡρώτησε γελῶσα.

— „Οὐδεμίαν εἶχομεν ὡρισμένην διεύθυνσιν· ἐπεχειρή-
σαμεν μικράν τινα ἐκδρομήν, ἡτις ἵσως θὰ ἐπερατοῦτο εἰς
τὸ Καστελλαμάρε· τώρα διμως ἀγνοῶ, ποῦ θὰ σταματήσω-
μεν“, ἀπεκρίθη ὁ ποιητής.

(Ἐπεται συνέχεια.)

1. ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΡΑΙΤ, μετα συντόμου βιογρ. (ἐν σ. 81).
2. Η ΕΚΠΕΣΟΤΓΑ ΤΗΣ ΕΥΝΟΙΑΣ (ἐν σελ. 85). Πρὸ^τ ὀλίγων ἔτη ήμερον, ἵσως καὶ πρὸ ὀλίγων ὥρων εἶχεν ἀπεριό-
ριστον δύναμιν καὶ ἔξουσίαν ἐπὶ τῶν λοιπῶν τοῦ χαρεμίου
γυναικῶν καὶ πολυάριθμοι δοῦλαι ὑπήκοουν τρέμουσαι εἰς
ἐν τῆς συνοφρύωμα. Ἡδη διμως, ἔκπεσοῦσα τῆς εὐνοίας
τοῦ δεσπότου αὐτῆς ἀπώλεσε τὰ πάντα καὶ ἡ πρώην πανί-
σχυρος δέσποινα ἔξισθη μὲν ἀψυχον πρᾶγμα, τὸ δόποιον δ
ἰδιοκτήτης δύναται νὰ διαθέσῃ αὐθαίρετως, ὅπως ἀν βου-
ληθῇ. Ἐνεκα ἐλαχίστης τινὸς ἀφορμῆς, ἔνεκα στιγμιαίας
τινὸς δυστροπίας κατεκρημνίσθη ἀπὸ τοῦ διψούς τῆς δόξης
αὐτῆς, καὶ μία στιγμιαία ἰδιοτροπία τοῦ δεσπότου δύναται
πάλιν ν ἀποδώσῃ αὐτῇ τὴν προτέραν λαμπρότητα καὶ τὸ
ἀρχαῖον κλέος, ἀλλὰ καὶ τὴν σκληροτέραν τύχην, καὶ αὐτὸν
τὸν δάνατον. Τὰ περὶ τὰς χειρας καὶ τοὺς πόδας τῆς
νεανίδος δεσμός, ἡ ἀτενής ἡρεμία τοῦ μαχητοῦ τοῦ φυλάτ-
τοντος τῆς δεσμώτιδα, ἡ ἀπάθεια τῆς παρακαμψημένης δού-
λης αἰδίοπος, τὰ πάντα μαρτυροῦσι τὴν δεινήν, θέσιν τῆς
ἐκπεσούσης εύνοουμένης. Ἡ περιβολὴ τοῦ μαχητοῦ μεταφέ-
ρει ἡμᾶς εἰς τὴν Περσίαν καὶ εἰς παρελθόντας χρόνους.
3. ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΝ ΕΙΔΥΓΓΛΙΟΝ. Εἰκὼν ὑπὸ Blume-

Siebert (ἐν σελ. 89). Ποιητικωτάτην σκηνὴν ἐκ τοῦ ποι-
μενικοῦ βίου παρουσιάζει ἡμῖν ὁ καλλιτέχνης ἐν τῇ ὥραιο-
τάτῃ ταύτη ῥωπογραφίᾳ. Ο γηραιὸς ποιμὴν κρατεῖ ἐπὶ
τῶν γόνατων τὸν μικρὸν ἔγγονόν του καὶ συγχρόνως τὸ
νεαρώτατον ἀρνίον τοῦ ποιμένου του, ἐπὶ δὲ τῆς ίλαρᾶς
μορφῆς του φαίνεται ἐξωγραφημένη ἡ ἐνδόμυχος ἀγαλλίασις
μεδ' ἦσι παρατηρεῖ τὰς ἀφελεῖς κινήσεις τοῦ βρέφους τε-
νοντος τὰς μικρὰς χειρας πρὸς τὸ μηλικὸν ἀρνίον καὶ μπι-
σχνούμενου νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ αὐτὸ στάδιον τοῦ πάππου,
ὅπερ δὲν ἄγει μὲν εἰς πλοῦτον καὶ τιμᾶς ἐν τούτοις διμως
εἰς εἰρηνικὸν καὶ ἀμέριμνον βίον. Καὶ ἡ νεαρὰ μήτηρ, ἡ θαλερὰ
καὶ εύρωστος νεᾶνις τῶν ἀγρῶν, ἡτις φαίνεται εἰσέτι νεαρώ-
τατον κοράσιον παρατηρεῖ μετ' ἵσης χαρᾶς καὶ στοργῆς τὸ
τέκνον της, κρατοῦσα εἰσέτι ἐν τῇ χειρὶ τὸν κυαθίσκον, ἐκ
τοῦ δόποιου τὸ μικρὸν ἔπιε πρὸ ὀλίγου τὸ γάλα του. Καὶ
αὐτὸς δὲ ποιμένικὸς κύων παρατηρεῖ μετὰ προφανοῦς ἐνδια-
φέροντος τὴν οἰκογενειακὴν σκηνὴν, ἐνῷ ἡ μήτηρ τοῦ ἀρνίου
φαίνεται ἀνησυχοῦσα καὶ φοβουμένη περὶ τῆς τύχης τοῦ
μικροῦ της.

4. Ο ΚΑΛΑΘΟΠΟΙΟΣ. Εἰκὼν ὑπὸ Blume-Siebert (ἐν
σελ. 92).